

El centenari de Pous i Pagès

Molt li plauria al signant que els organitzadors d'aquest Aplec s'haguessin adonat d'aquesta coincidència, i que almenys una de les sardanes que en aquesta diada seran tocades fos dedicada a l'eminent escriptor empordanès que, precisament en una de les seves novel·les, lloava la sardana amb aquestes paraules:

"I començà la sardana, tota compàs i mesura, gentil i severa creació d'un poble que no perd el respecte de si mateix ni en el més fort esclat de la seva alegria. I les rodones, oscil·lant sàviament a dreta i esquerra, s'anaren engrandint, convidant a tothom, homes i dones, pobres i rics, vells i joves, a gaudir en santa germanor, agafades les mans i el cor alegre, d'aquella joia de viure, que és font del plaer de dansar i en ell es desfoga".

Els peus, puntejant, sembla que no toquin la terra, i el cercle bota i rebota, com si volgués posar ales i remuntar-se fins al cel a ser-hi gloriosa constel·lació, corona d'estrelles, símbol i senyal de la gent i de la terra catalana".

Fou el mateix Pous i Pagès el que en una altra de les seves pàgines descrivia l'Empordà, des de la vessant de les garrigues d'Avinyonet, la plana i el mar i els rius i els montículs que s'hi alternen, amb l'amor d'un home que en sabia tots els detalls, d'aquell panorama, on com illes en la verda mar de la plana Vilatenim i Vila-sacra treien el cap. El Far s'encastellava en el seu solitari turó i es badava en el fons la gran flor blava de la badia.

Tot això, per la dignitat i el fervor amb què és dit, bé mereix el nostre respecte i el nostre agraïment en una efemè-